

HAVANUR TAŞ

PARK

Yorucu uzun bir kışın tam ortası, banka kendini bıraktı kadın. Ne işi vardı gecenin kör karanlığında kuşların da kervanların da bilmediği bu parkta? Ne getirirdi insanı bu ayazda buralara? Bilmiyordu o da. Yürümüştü sadece. İyi hissedene kadar... Plan buydu yani, sıcacık evinden çıkarken... Ama şimdi ne sıcaktı ne iyi. Yorulmuştu sadece. Boşuna atılan adımlardan, boşuna sarf edilen sözlerden ucu hiçbir yere çıkmayan yollardan. Öyle yorulmuştu da oturmuştu banka. Düşüncelerini de yanına oturtmuştu. Çok korkuyordu yaşlanınca kambur kalmaktan, o zaman biraz rahat görmeliydi omuzları.

Bütün soğuğu da acıyı da bir nefesle çekti içine, kendini feda etti İsa'nın izinden. Herkesi kurtarmak istedi acılarından. Kendisi çoktan küllerine kadar yanmıştı zaten. Başka kimse onun yaptığı hatayı yapıp böyle hayat dolmamalıydı birine bakarken. Kimse bu hayatta yalnız yürümediğine inandırmamalıydı kendini. Kimse pembenin doğada var olan bir renk olduğunu sanmamalıydı bile.

Şekerler ve diziler için laboratuvarlarda yapılmıştı bu renk. Doğada bu kadar salt iyi hiçbir şey yoktu. Kimse bu kadar iyi değildi. Hayvanlar kendilerini yüksek binalara kapatınca tanrıya yaklaştık mı sanırdı yoksa? Yere yakınlardı. Hatta bazıları yerin en az yedi kat altındaydı. Dirileriyle, ölüleriyle...

Düşündü kadın, oturduğu yer hiç de yabancı gelmedi gözüne. Hatta bir tapusu olsa mutlaka onda olurdu. Öyle benimsemişti bir bakışta, dünya güzel bir yer olsa burada oturup sohbet ederdi kesin sevdiği biriyle. Gülüşerek anlatırlardı birbirlerine, dünyanın geri kalanı için hiçbir anlam ifade etmeyen gizlerini. Bir çocuk olabilseydi vaktiyle kesin şu salıncaktan düşerdi en az bir kere. Hızlı sallanmaktan, hızlı bağlanmaktan... Acaba yine gelir oturur muydu bunlar olsa? Yoksa beddualar okuyup geçer miydi yanından. Kesin geleceğini düşündü. Gelecekti zaten. Ayakları bu bildik mekanın özlemiyle düşünecekti. Mutlu da olsa mutsuz da olsa burada olacaktı. Çünkü ait olmak, çevrenden akıp giden her şeyden bağımsız tikel bir eylemdi.

Duruma değil daha kutsal bir şeye bağlıydı. Söz vermedi kalkarken, tekrar geleceğine.

Hatırlatmaya gerek var mıydı dünyaya yarın da döneceğini?